

El granollerí Pau Miró en un moment de l'obra, en ple diàleg amb Pep Cruz, que interpreta el paper de Creont

Quan els déus imposaven la seva llei

La tragèdia clàssica 'Antígona' omple el Centre Cultural de Cardedeu i convenç el públic

Cardedeu

Josep Barbany

Una tragèdia clàssica, contundent i universal servida amb senzillesa i un gran treball actoral en un muntatge que Oriol Broggi va estrenar a l'edifici de la Biblioteca Nacional de Catalunya. L'*Antígona* de Sòfocles presentada per la companyia La Perla

dissabte al Centre Cultural de Cardedeu, no tan sols va omplir malgrat la coincidència amb un partit com el Barça-Madrid, sinó que va convèncer amb una posada en escena pròxima en què la paraula i la interpretació són els grans protagonistes.

La versió de Broggi del clàssic grec, de poc més d'una hora i mitja, es centra en el

drama principal d'*Antígona* (brillant Clara Segura, que supera amb nota tots els personatges), que volent donar sepultura al seu germà Polínic (mort en lluita amb Eteocles, l'altre germà amb qui es disputa el tron de Tebes) s'enfronta a la ira del seu oncle Creont (contundent Pep Cruz), el rei successor, que no està disposat a

permetre els mateixos honors funeraris per a qui considera un traïdor. *Antígona* anteposa els valors religiosos a la sobirania de Creont i això la condemna a ser enterrada viva. Quan Creont s'adona del seu error la tragèdia ja l'ha atrapat, amb la mort del seu fill i la dona.

Tot i que precisament la importància dels textos clàs-

sics és la vigència del seu missatge, la contemporaneïtat de les seves històries, no resulta sempre fàcil connectar amb la seva dialèctica. I malgrat que hi ha moments més complexos i algunes llicències de canvi de llengua que despisten, la posada en escena de la versió d'*Antígona* de Broggi posa molt d'èmfasi que la passió dels protagonistes arribi al públic. L'escenari, d'un ocre empolsinat que imita el desert i adornat tan sols per dues oliveres i tres cadires de boga, busca la simplicitat i una proximitat que només es veu limitada per l'estructura del centre cultural i una sonoritat i un joc de llums millorables.

La traducció versió que Jeroñi Rubió fa del text de Sòfocles s'entén molt bé, i la disputa entre l'orgull i l'obsessió de poder de Creont i l'agorara humanitat d'*Antígona* arriba amb claredat, ajudada per la força interpretativa d'una parella d'actors, sobretot la immensa Clara Segura, que en el seu afany de credibilitat arriba a bavejar i plorar de ràbia. Destacables també els diferents personatges del veterà Enric Serra i del televisiu Xavier Serrano (Duran i Lleida a Polònia), a qui es podria criticar una excessiva tendència a la comicitat. El granollerí Pau Miró complex amb solvència un paper gris i sense estridències i Babou Cham com a Hemon, fill de Creont, també està a l'alçada. El cant final, en grec, certifica la victòria de la llei dels déus enfront de les lleis terrenals, i tanca una història trista amb forts aplaudiments.

Un Ateneu embadalit

La cobla Sant Jordi i les corals Briançó, Cantiga i Cardedeu actuen a Sant Celoni

Sant Celoni

Sara González

L'actuació de la cobla Sant Jordi Ciutat de Barcelona i de les corals Briançó, Cantiga i Cardedeu va fer posar la pell de gallina a tot un Ateneu ple que va quedar embadalit.

La primera part del concert per a cobla i cor va estar protagonitzada per sardanes de diversos autors, com ara Conrad Saló i Joaquim Serra, que van ser interpretades per la cobla Sant Jordi. Va destacar l'entrada en escena del director del concert, Josep Prats, que amb la seva expressivitat i els seus gestos contundents ordenava els instruments creant una composició melòdica que arribava més enllà de l'oïda captant els cinc sentits dels assis-

L'Ateneu de Sant Celoni es va omplir per a aquest concert coral i de cobla

tents. La percussió afegida i l'encisador xilòfon afegien sofisticació al conjunt musical més propi de Catalunya. La segona part del concert va ser inaugurada per la coral Cantiga. La gran sala de l'Ateneu va emmurdrir per donar pas a les *Cançons d'Ariadna*, del compositor Bernat Vivancos, sobre poemes de Salvador Espriu que evocaven la nit negra de la dictadura franquista. "Volaven imperials ales d'àguila damunt l'hivern", cantaven els coristes de la Cantiga en el primer tema, *Escil·la*.

La darrera part del concert va estar protagonitzada per la cantata per a doble cor i cobla *De la terra, del mar* en la qual van participar la coral Cantiga, la Briançó i la Cardedeu. Es tracta d'un text de mossèn Costa i Llobera que va ser musicat pel compositor celoní Rafael Ferrer. Una orquestració generosa i una estructura coral de vuit veus que van donar com a resultat una obra de grans dimensions.